

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **L. H. M.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, Bělá
pod Bezdězem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 963/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025, č. j. OAM-333/BE-BE01-VL15-PZ-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) odeslanou dne 10. 7. 2025 k Městskému soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2025, č. j. 4 A 31/2025-10, se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon

o azylu“) rozhodl o prodloužení zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců do 8. 9. 2025.

Obsah podání účastníků řízení

2. Žalobkyně v **žalobě** namítala, že žalovaný nedostatečně odůvodnil závěry pro prodloužení doby zajištění. Jako nedostatečné a nelogické se jeví odůvodnění, že z důvodu neudělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že žalobkyně nevyčká rozhodnutí o odvolání a nevcestuje. Žalovaný postavil rozhodnutí pouze na domněnce. Žádný z důvodů pro zajištění cizince dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu neimplikuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využít zvláštní opatření v § 47 téhož zákona a vždy je třeba cizince zajistit. Žalobkyně vysvětlila, že nemohla vycestovat z ČR do země původu z důvodu nedostatku financí. V případě návratu by byla ohrožena na životě, protože si půjčila peníze od místních lichvářů. Není pravda, že jí ve Vietnamu nic nehrozilo. Žalobkyně doložila, že by bydlela u sestry, která by se o ni finančně postarala. Správním orgánům by bylo známo, kde se zdržuje, stejně jako v případě pobytového střediska. Její zajištění tak není nezbytné a účelné. K tomu předložila doklad o zajištění ubytování a dopis od T. T. T. A. Žalovaný i policejní orgány nesprávně posoudili přiměřenost dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí soukromým a rodinným životem žalobkyně nezabýval. Zajištění je mimořádným institutem, jehož smyslem není posouzení otázky, zda má být uděleno správní vyhoštění nebo zda má cizinec nuceně vycestovat, ale pouze vytvoření podmínek, aby účel nebyl zmařen. Jeho délka nesmí být nepřiměřená vzhledem ke sledovanému cíli. Žalobkyně nehodlá nic mařit, ani se skrývat. Na rozhodnutí by vyčkala v pobytovém středisku. Žalovaný neodůvodnil, proč by mírnější opatření nebyla v případě žalobkyně účinná, tedy že žalobkyně nebude se správními orgány spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně byla zajištěna jen proto, že se na území ČR nacházela nelegálně. Odůvodnění délky zajištění je nedostatečné, šablonovité a nezohledňuje konkrétní situaci žalobkyně.
3. Žalovaný ve **vyjádření** navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů rozhodl o prodloužení doby zajištění. K důvodům zajištění se již vyjádřil Krajský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 15. 5. 2025, č. j. 48 A 2/2025-28, žalobu žalobkyně proti rozhodnutí o zajištění zamítl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na důvodech zajištění se nic nezměnilo. Propuštěním by byla ohrožena realizace rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou zamítl.

Vymezení věci a skutková zjištění

4. Soudu je z úřední činnosti známo (z rozsudku ze dne 15. 5. 2015, č. j. 48 A 2/2025-28), že žalobkyně byla zadržena hlídkou cizinecké policie dne 16. 3. 2025 při pobytové kontrole v Praze. Bylo zjištěno, že nedisponuje platným oprávněním k pobytu na území ČR.
5. Dne 17. 3. 2025 byl proveden výslech žalobkyně. Vypověděla, že je zdráva. V ČR měla od roku 2005 trvalý pobyt, ale v roce 2018 jí byl zrušen, protože se déle než šest let (od roku 2007 do 8. 11. 2017) zdržovala v zemi původu. Naposledy do ČR přicestovala 8. 11. 2017 na základě trvalého pobytu a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Zdržuje se různě po Praze, nemá stálou adresu, není nikde kontaktní, nemá žádnou nájemní smlouvu, žádnou aktuální adresu nikde nehlásila. Na území ČR je sama, nikoho z rodiny ani blízkých zde nemá. Je si plně v

ědoma, že jí bylo rozhodnutím ze dne 21. 6. 2018 uloženo správní vyhoštění, přičemž lhůta k vycestování uplynula dne 21. 12. 2023. Rozhodnutí nerespektovala, protože neměla peníze na vycestování. Ministerstvo ani žádnou společnost pomáhající cizincům s návratem o pomoc nepožádala. Prostředky na vycestování nemá ani nyní. V ČR nevlastní žádnou nemovitost ani zde nemá jiný majetek, vydělává si brigádami. Nemá stálou adresu. Finanční záruku nemůže dát ona ani nikdo jiný za ní. Nemá finanční prostředky potřebné k dalšímu pobytu v ČR a k vycestování. O azyl nikdy nežádala. Ke svému rodinnému stavu uvedla, že je rozvedená, má dospělé děti a její rodina žije v zemi původu. V ČR nemá ani jiné příbuzné a nesdílí domácnost s občanem ČR či EU. V ČR nemá žádné závazky a pohledávky, žádné společenské ani kulturní vazby, žádné známé, stýká se pouze s krajany. O svém zajištění nežádala vyrozumět žádnou osobu zdržující se na území ČR. Na dotaz ohledně příbuzných v zemi původu, frekvence kontaktu s nimi a místa pobytu v zemi původu odpověděla, že nikoho nemá. V zemi původu nemá majetek. Kromě finančních prostředků jí ve vycestování z ČR nic nebrání. V zemi původu jí nic nehrozí, je pro ni bezpečná. Z ČR v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Na dotaz, na jakou adresu jí lze doručovat písemnosti, uvedla, že není nikde kontaktní a že jí má správní orgán ustanovit opatrovníka a doručovat jemu.

6. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, rozhodnutím ze dne 17. 3. 2025, č. j. KRPA-87763-17/ČJ-2025-000022-ZSV, žalobkyni uložilo správní vyhoštění na dobu 36 měsíců se lhůtou pro vycestování v délce 30 dnů a rozhodnutím z téhož dne, č. j. KRPA-87763-19/ČJ-2025-000022-ZSV, rozhodlo o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Téhož dne byla žalobkyně předána do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, kde dne 19. 3. 2025 podala žádost o mezinárodní ochranu.
7. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-333/BE-BE01-VL18-Z-2025, rozhodl o zajištění žalobkyně. Dospěl k závěru, že je nutné ponechat žalobkyni v zajištění i během řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Shrnul, že žalobkyni bylo v roce 2018 uloženo správní vyhoštění, které nerespektovala, a v ČR vědomě pobývala bez platného oprávnění k pobytu. Porušovala jak pobytová pravidla, tak úpravu zaměstnávání cizinců. Není nikde hlášena k pobytu. Je zdravá. V zemi původu jí nic nehrozí, ničeho se tam neobává, je pro ni bezpečná. O mezinárodní ochranu požádala až poté, co byla zajištěna za účelem realizace správního vyhoštění, ačkoliv podle její výpovědi jí v dřívějším podání žádosti nic nebránilo. Je tedy zřejmé, že o mezinárodní ochranu požádala ve snaze oddálit nebo zmařit realizaci vyhoštění, protože hrozba nuceného návratu do země původu se po zajištění stala reálnou. Jinak by o ni nepožádala. Přestože v ČR pobývá od 8. 11. 2017, nepodala žádost dříve. Žalobkyně chce podle svých slov v ČR pouze pracovat a vydělávat peníze. Zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu nelze uplatnit. Žalobkyně by nevyčkala výsledku řízení ve věci mezinárodní ochrany a navázala by na předchozí nelegální pobyt a práci. I z její výpovědi, že se nechce hlásit na policii, protože musí pracovat, lze usuzovat, že by zvláštní opatření nedodržovala. Žadatel o mezinárodní ochranu může být navíc zaměstnán až po uplynutí 6 měsíců od podání žádosti, což žalobkyni brání v realizaci jejího jediného cíle – pracovat a vydělávat. Z dosavadního postupu a vyjádření žalobkyně je zřejmé, že její propuštění ze zajištění by ohrozilo řízení ve věci mezinárodní ochrany a správního vyhoštění. Nelze předpokládat, že by žalobkyně své jednání změnila a respektovala uložená zvláštní opatření. Žalobkyně není zranitelnou osobou. Pokud jde o délku zajištění, předpokládá žalovaný, že ve věci mezinárodní ochrany bude možno rozhodnout ve lhůtě 90 dnů (tj. přibližně v polovině zákonné šestiměsíční lhůty). Lhůta pro případnou žalobu činí 15 dnů. K tomu

žalovaný přičetl lhůtu 5 dnů pro doručování písemností v soudním řízení. Žalobkyni proto zajistil na dobu 110 dnů.

8. Ze správního spisu plyne, že dne 7. 4. 2025 byl v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany proveden výslech žalobkyně. Žalobkyně vypověděla, že se rozhodla do ČR vycestovat v roce 1995. Rozloučila se s manželem a odcestovala do ČR za otcem a bratrem, aby zde podnikala. Do roku 2007 měla turistické vízum, následně získala oprávnění k trvalému pobytu. O oprávnění k pobytu přišla asi z důvodu, že byla dlouho ve Vietnamu. Vrátila se v roce 2017. Doklady si chtěla v roce 2018 prodloužit. Nebyla úspěšná. Od té doby v ČR zůstala bez povolení. Chtěla si vydělat peníze, aby zaplatila dluhy ve Vietnamu, kvůli nimž se nemůže vrátit. Kdyby se vrátila, tak by ji věřitelé našli. Následky by dopadly i na její matku a dceru. Ve Vietnamu má 3 děti, matku a sestru. Matka je stará. Sestra má jen na živobytí. Děti mají své rodiny, takže by nepomohly. Její bratr je v ČR s rodinou. Ti by jí pomohli, pokud by byla u nich. Bratr jí poslal doklady o ubytování. Měly by za chvíli dorazit. Měly by zaručit, že má místo, kde zůstat.
9. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2025 žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 5. 2025, č. j. 48 A 2/2025-28, zamítl.
10. **Napadeným rozhodnutím** žalovaný prodloužil dobu zajištění žalobkyně do 8. 9. 2025. V odůvodnění uvedl, že zajistil žalobkyni na 110 dnů, konkrétně do 6. 7. 2025. Důvody pro zajištění se nezměnily. Z postupu žalobkyně je nadále zřejmé, že by její propuštění ohrozilo realizaci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, zejména následné vycestování z ČR. Žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl pro její zjevnou nedůvodnost rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobu. Žalobkyně s rozhodnutím nesouhlasí. Nelze očekávat, že vyčká rozhodnutí soudu a po případném zamítnutí žaloby vycestuje, aniž by byla nadále zajištěna. Žalobkyně není zranitelnou osobou. Prohlásila, že je zdravá. Zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu nelze uložit. Žalobkyně již několikrát ignorovala rozhodnutí. Svou pobytovou situaci nechce řešit legálně. V ČR není nikde hlášena k pobytu, nemá zde zázemí. Ani nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Žalovaný vzal v potaz průměrnou délku řízení o žalobě osob umístěných v pobytovém zařízení, které činí cca 90 dnů, z nichž dosud uplynulo 31. Zbývá proto 59 dnů, která zbývá do maximální délky zajištění v podobě 180 dnů. Společně s průměrnou dobou 5 dnů na doručení rozhodnutí a vyznačení doložky právní moci rozsudku, tak maximální délka pro prodloužení zajištění činí 64 dnů, tj. do 8. 9. 2025.

Posouzení věci soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Neshledal totiž důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS]. Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS). Dospěl k závěru, že žaloba není

důvodná. Existenci jiných vad či nezákonností (neuplatněných v žalobě), které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, soud neshledal. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

12. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci zástupce žalobkyně (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
13. Žalobkyně byla zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
14. Podmínkami zajištění žalobkyně se soud zabýval v rozsudku z 15. 5. 2025, č. j. 48 A 2/2025-28, kterým žalobu žalobkyně proti rozhodnutí o zajištění ze dne 20. 3. 2025 zamítl. Soud v nyní projednávané věci neměl důvod se od již vyslovených závěrů odchýlit, protože žalobkyně v žalobě proti napadenému rozhodnutí nepředestřela žádné nové důvody o nezákonnosti svého zajištění. Soud proto na tento rozsudek plně odkazuje a při posouzení nyní projednávané žaloby přejímá tam vyslovené právní závěry.
15. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Jde o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31).
16. Žalovaný rozhodoval o prodloužení doby trvání zajištění. V napadeném rozhodnutí vyšel z toho, že důvod pro zajištění se nezměnil. Z postupu žalobkyně je nadále zřejmé, že by její propuštění ohrozilo realizaci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, zejména následné vycestování z ČR. Žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl pro její zjevnou nedůvodnost rozhodnutím ze dne 13. 5. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, zjevně s ním nesouhlasí. Nelze očekávat, že vyčká rozhodnutí soudu a po případném zamítnutí žaloby vycestuje, aniž by byla nadále zajištěna.
17. Žalobkyně v žalobě (stejně jako v řízení vedeném pod sp. zn. 48 A 2/2025) tvrdila, že v případě návratu do země původu by byla ohrožena na životě, protože si půjčila peníze od místních lichvářů.

18. Toto tvrzení žalobkyně nicméně není s to relevantně zpochybnit závěr žalovaného, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu, aby zamezila realizaci správního vyhoštění, a tato obava nadále trvá. Jak již soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2025, č. j. 48 A 2/2025-28, žalobkyni vysvětlil, měla-li tyto obavy z návratu do země původu, mohla žádost o mezinárodní ochranu podat kdykoliv dříve během svého pobytu v ČR, zvláště věděla-li, že je povinna se do země původu vrátit, protože již nedisponuje platným oprávněním k pobytu a bylo jí uloženo správní vyhoštění. O mezinárodní ochranu ale požádala až poté, co byla zajištěna.
19. Soud připomíná, že při posouzení podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána s cílem zamezit realizaci správního vyhoštění. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně ani jej nenahrazuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Azs 182/2019-41).

K možnosti uplatnění zvláštních opatření

20. Soud se dále k námitce žalobkyně zabýval tím, zda již nebylo na místě účinně uplatnit zvláštní opatření.
21. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené.
22. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
23. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, se vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž uvedl, že „[p]okud jsou ... splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. [...] Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.“ Podle tohoto rozsudku je při zvažování zvláštních opatření na místě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. „Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností

souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“. Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019–34).

24. Dále lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, z něhož plyne, že při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno odlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území ČR neopustil, ačkoliv k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvním případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo. Správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Obdobně se vyjádřil i rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Konkrétním specifickým a poměrům osoby cizince bude odpovídat i rozsah povinnosti žalované odůvodnit, proč neužila zvláštních opatření, ale cizince zajistila. Na jedné straně palety možných situací bude např. cizinec, který jen projížděl územím ČR, neměl k ČR žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponoval dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdil atd. [...], event. cizinec, který dvakrát nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, bez souhlasu Policie ČR opustil infekční oddělení nemocnice, kde byl hospitalizován ze zdravotních důvodů, bez patřičných oprávnění dvakrát vycestoval z ČR na území jiných členských států EU, v průběhu pěti let změnil identitu a byl evidován v informačním systému smluvních států [...]. Z judikatury jiných členských států EU lze uvést jako příklad situaci řešenou bulharským Nejvyšším správním soudem [...], který dospěl ke stejným závěrům ve vztahu k cizinci, který před krátkou dobou nelegálně vstoupil na území EU, neměl zde žádné bydliště, jiné místo k bydlení ani jiné sociální zázemí a neměl ani žádné peněžní prostředky [...]. V uvedených případech bude užití zvláštních opatření v zásadě vyloučeno. Na druhé straně však stojí případy cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“*
25. Výše uvedené platí i pro prodloužení trvání doby zajištění z důvodu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
26. Žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil dostatečně a správně skutkový stav, nevzal v úvahu konkrétní okolnosti případu a dostatečně neodůvodnil, proč v jejím případě nelze užít zvláštní opatření. Uvedla, že účelu zajištění lze dosáhnout, i pokud by byla umístěna v pobytovém středisku, kde by vyčkala rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž je připravena správním orgánům poskytnout plnou součinnost. Tvrdila, že svou pobytovou situace může řešit u své sestry, která by se o ní postarala.

27. Žalobkyně též tvrdila, že žádný z důvodů pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu neimplikuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využít zvláštní opatření v § 47 téhož zákona a vždy je třeba cizince zajistit. Tímto prizmatem se však žalovaný neřídil. Z napadeného rozhodnutí jasně plyne, že žalovaný zvažoval možnost využití zvláštního opatření v dle § 47 zákona o azyl. Dospěl však k závěru, že to u žalobkyně není možné.
28. Žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně není zranitelnou osobou. Již několikrát ignorovala rozhodnutí. Svou pobytovou situaci nechce řešit legálně. V ČR není nikde hlášena k pobytu, nemá zde zázemí. Ani nesdílí společnou domácnost s občanem EU.
29. Soud nesdílí názor žalobkyně, že žalovaný opřel své rozhodnutí pouze o domněnky. Výše nastíněné úvahy žalovaného mají dostatečnou oporu v pobytové historii žalobkyně. Jak žalovaný správně uvedl, žalobkyně při pohovorech uvedla, na území ČR pobývala dlouho dobu bez povolení k pobytu. Naposledy se svůj pobyt pokusila legalizovat v roce 2018. Od té doby zde vědomě žila bez povolení. V rozsudku ze dne 15. 5. 2025, č. j. 48 A 2/2025-28, zdejší soud připomněl, že žalobkyni bylo po zrušení trvalého pobytu v roce 2018 uloženo správní vyhoštění, které však nerespektovala, a v ČR nadále nelegálně pobývala až do svého zadržení v březnu 2025. V souladu s výše citovanou judikaturou je přitom předchozí nerespektování uloženého správního vyhoštění dostatečným důvodem pro neuplatnění zvláštních opatření.
30. S žalovaným lze souhlasit i v tom ohledu, že žalobkyně není v ČR hlášena k pobytu, ani zde nemá žádné zázemí. Soud si je vědom toho, že žalobkyně v žalobě tvrdila, že má zajištěné ubytování u své sestry a k tomu předložila doklad o zajištění ubytování a dopis od paní T. T. A. K tomu je třeba uvést, že tyto listiny nepředložila ani v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani je nepředložila žalovanému, aby se mohl se skutečnostmi v nich uvedenými vypořádat, což soud ověřil náhledem do správního spisu a telefonickým dotazem u žalovaného ze dne 31. 7. 2025 (viz úřední záznam na č. 1. 20 soudního spisu). Žalovanému proto nelze vytýkat, že se k nim nevyjádřil, když ho žalobkyně s jejich obsahem nikterak neseznámila. Zároveň soud nepřehlédl, že žalovaný žalobkyni dne 2. 5. 2025 seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (tedy v řízení, ve kterém vypověděla, že jí měl bratr odeslat potvrzení o ubytování) a vyzval žalobkyni, zda chce doplnit podklady rozhodnutí. Žalobkyně se ovšem odmítla jak seznámit s podklady rozhodnutí, tak nenavrhl žádného doplnění podkladů.
31. Soud navíc dospěl k závěru, že již tvrzení žalobkyně, že má zajištěné ubytování u sestry, je natolik nevěrohodné, že nepřistoupil k provádění dokazování listinami, které měly osvědčovat skutečnost, že má v České republice zajištěno ubytování u sestry.
32. Žalobkyně 17. 3. 2025 během výslechu vypověděla, že je rozvedená, má dospělé děti a její rodina žije v zemi původu. **Na území ČR je sama, nikoho z rodiny ani blízkých zde nemá.** Při pohovoru dne 7. 4. 2025 tvrdila, že v zemi původu má děti, matku a sestru. **Její bratr je v ČR s rodinou. Bratr by jí poslal doklady o ubytování.** Měly by zaručit, že má místo, kde zůstat.
33. Žalobkyně svoji rodinnou a příbuzenskou situaci popisovala několikrát během krátkého časového rozmezí, avšak zcela rozporně. Nejprve uvedla, že na území ČR je sama a její rodina je ve Vietnamu. O sestře ani bratrovi se nezminila. O necelý měsíc později tvrdila, že její sestra pobývá ve Vietnamu, má jen na živobytí, přičemž na území ČR žije její bratr s rodinou. V žalobě ovšem tvrdila, že na území ČR žije její sestra, která jí má zajistit

ubytování. Ačkoli si soud uvědomuje jistý časový odstup do podání žaloby, jsou tvrzení žalobkyně rozporná a žalobkyně tento rozpor nijak neobjasnila. Navíc se jedná o popis rodinné situace, resp. toho, kde se kteří členové rodiny nacházejí. Nelze tak mít za to, že by se žalobkyně dopustila písařské chyby v žalobě nebo jiného omylu z nepozornosti při výpovědi. Dle dřívějších výpovědí žalobkyně to být bratr žalobkyně, kdo jí měl na území ČR zajistit ubytování. To totiž uvedla při pohovoru dne 7. 4. 2025. Tehdy současně tvrdila, že její sestra žije ve Vietnamu a nemá na živobytí. Představa, že by sestra žalobkyně během tří měsíců přestěhovala z Vietnamu, kde původně neměla na živobytí, do ČR, kde by žalobkyni zajistila finančně, včetně ubytování, tak není příliš pravděpodobná. Pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobkyně prohlubuje i to, že dne 17. 3. 2025 se o svých sourozencích ani nezminila, když výslovně uvedla, že na území ČR je sama, nikoho z rodiny ani blízkých zde nemá. Počinání žalobkyně tedy svědčí o účelové snaze měnit svá tvrzení tak, aby docílila propuštění ze zajištění a vyhnula se realizaci správního vyhoštění. To je v kombinaci s předchozím nerespektováním správního vyhoštění dostatečným důvodem pro neuplatnění zvláštních opatření. Z dosavadního postupu a tvrzení žalobkyně nelze očekávat, že by své chování změnila a zvláštní opatření by respektovala. Námitka proto není důvodná.

K přiměřenosti délky prodloužení doby zajištění

34. Žalobkyně namítala, že délka prodloužení doby zajištění je odůvodněna nedostatečně, šablonovitě a nezohledňuje konkrétní situaci žalobkyně.
35. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
36. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 3. 2025 zajistil žalobkyni na 110 dnů, konkrétně do 6. 7. 2025. V napadeném rozhodnutí žalovaný délku prodloužení doby zajištění odůvodnil přezkoumatelným způsobem a dostatečně při tom zohlednil okolnosti konkrétního případu žalobkyně. Zohlednil, že přestože již bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyně proti němu podala dne 2. 6. 2025 žalobu, která má ze zákona odkladný účinek. Vzal v potaz délku řízení o žalobě, která činí cca 90 dnů, z níž dosud uplynulo 31. Do maximální délky zajištění (180 dnů) zbývá 59 dnů. Společně s průměrnou dobou 5 dnů na doručení rozhodnutí a vyznačení doložky právní moci rozsudku, tak maximální délka pro prodloužení zajištění činí 64 dnů, tj. do 8. 9. 2025.
37. Soud považuje odůvodnění žalovaného za přezkoumatelné a přiléhavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). V řízení o mezinárodní ochraně v případě žalobkyně sice bylo již rozhodnuto dne 13. 5. 2025, žalovaný ovšem správně zohlednil, že žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Řízení o mezinárodní ochraně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí prakticky nadále probíhalo, neboť žalobkyně měla postavení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Žalovaný vysvětlil své úvahy, když se opřel o průměrnou délku řízení o žalobě. Žalobkyně přitom sama neuvedla žádné konkrétní

okolnosti, které měl žalovaný podle jejího názoru při stanovení prodloužení doby zajištění ještě zohlednit a které by činily prodlouženou délku zajištění nepřiměřeně dlouhou. Námitka je proto nedůvodná.

Ke zbývajícím námitkám

38. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí o vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života a že se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval jejím soukromým a rodinným životem.
39. Správností posouzení dopadů rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabývat nemusel, neboť tato otázka přímo nesouvisí s prodloužením doby zajištění žalobkyně a nebyla předmětem řízení. Ze stejného důvodu se touto námitkou nezabýval ani soud.
40. Námitka, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí (tedy rozhodnutí o prodloužení doby zajištění) nezabýval dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně, není důvodná. Žalovaný neměl důvod se touto otázkou zabývat, protože tvrzení žalobkyně uváděná při výslechu a při pohovoru byla značně nekonzistentní, spíše rozporná. Při výslechu uvedla, že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, žije sama, nemá ani stálou adresu a nemá zde ani jiné významné vazby. Při pohovoru dne 7. 4. 2025 sice uvedla, že její bratr je v ČR s rodinou, nicméně uvedla pouze to, že ti by jí pomohli, pokud by byla u nich. Z jejích tvrzení tak plynulo, že žádné blízké vztahy s rodinou na území ČR nemá.
41. Ani v žalobě k této námitce neuvedla cokoliiv konkrétního. V této souvislosti soud odkazuje na závěry judikatury týkající se posouzení dopadu rozhodnutí správních orgánů ve věcech pobytu cizinců do soukromého a rodinného života: přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a judikaturu tam citovanou). Takovou námitku žalobkyně před vydáním napadeného rozhodnutí u správních orgánů neuplatnila a konkrétní námitku neuvedla ani v žalobě.
42. Soud nepřehlédl, že podání žalobkyně vždy v nadpisu obsahují návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V textu podání však již návrh nijak neodůvodňuje a neuvádí jej ani v petitu. Soud nicméně pro úplnost uvádí, že o tomto návrhu nerozhodoval, neboť o žalobě je povinen rozhodnout ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení správního spisu (§ 46a odst. 8 zákona o azylu), zatímco o návrhu na přiznání odkladného účinku soud rozhoduje do 30 dnů od jeho podání (§ 73 odst. 4 s. ř. s.). U tohoto typu žalob je proto podávání návrhu na přiznání odkladného účinku z povahy věci bezúčelné, neboť soud musí ve věci samé rozhodnout v řádu několika málo dnů.

Závěr a náklady řízení

43. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému

soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost, která zahrnuje rovněž obranu jeho rozhodnutí v řízení před soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. srpna 2025

Martina Kotouček Mikolášková v. r.
samosoudkyně